

Hejsek 1

ČASOPIS ODDÍLU *Upřed* ROČNÍK XXX září 2014

Pejsek štěká...

Zdravím všechny ostrílené Vpředáky i nováčky! Jak jste si užili prázdniny? Mohly by být delší, co myslíte? Vítám vás v novém oddílovém roce, který bude jistě plný dobrodružství, her a zábavy.

Haf, haf, haf!

Jestlipak víte, že letos slavím 30.narozeniny? Toto ale uteklo. A cítím se čím dál silnější. Budu moc rád, když mě ještě posílíte dalšími vašimi příspěvky či nápady.

Haf, haf, haf!

Letos nás čeká již 10. ročník netradičního divadelního festivalu naší skupiny „14“. Budeme nacvičovat,

tvořit kulisy a vymýšlet scénáře!

Haf, haf, haf!

Štěkám všechno nejlepší Esterce, Jóse, Kubíkovi Nedvídkovi, Elišce, Kryštofovi, Jendovi a Matyášovi za prázdniny. A do září Melišce, Skřítě, Jonatanovi, Mikuldovi a Tee. Zase o rok starší...

Haf, haf, haf!

Letos nám oddíl povedou Eliška, Jenda, Pomeřanč a Májka, která se po roce vrátila z Německa. Kontakty najdete na zadní straně Pejška. Pomáhat jim budou Vosa, Meliška, Sára, Samara a Simča, buďte na ně hodní, ať nám tu dlouho vydrží!

Co budeme dělat?

- 2. 9. První schůzka na Vyšehradě (16:00-19:00)
- 9. 9. Oddílovka (16:30-19:00)
- 16. 9. Oddílovka (16:30-19:00)
- 23. 9. Oddílovka (16:30-19:00)
- 26. -28. 9. Výprava na Vraní skálu
- 30. 9. Oddílovka (16:30-19:00)

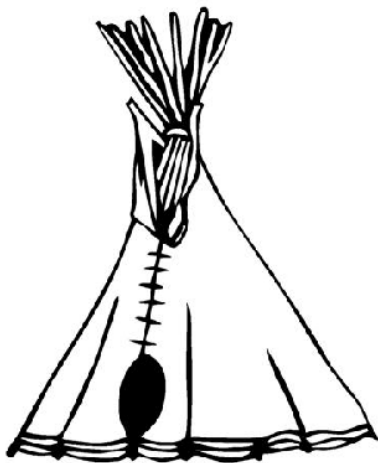
Seznam výprav bude v příštím Pejskovi.

Povídání z tábora

Zrovna padal soumrak a v krčmě pilo se... Tak takhle nějak začal náš tábor. V krčmě jsme byli najati čaroději, kteří nás potřebovali k získání magických krystalů. Vytvořili jsme pět nebojácných skupinek čítajících elfa lučištníka, hobita zloděje, kuduka alchymistu, barbara válečníka a samozřejmě čaroděje. Hned druhý den jsme se vydali na cestu přes Slunečný háj, kde se bylo potřeba vypořádat s nebezpečnými včelami. Dále jsme pokračovali přes Šedé hory, podzemím trpaslíků do Magického pralesa a dalšími strastiplnými místy, na kterých jsme se potkali vždy s nějakou příhodou, až jsme konečně dorazili k ostrůvku, na kterém se měly magické krystaly ukrývat. Sehnali jsme vše potřebné k rituálu a za šera v magickém obrazci

jsme provedli
zaříkávání, když
tu znenadání
vzplál v jeho
středu oheň. V
něm čarodějové
našli své krys-
taly a my do-
stali náležitou
odměnu. Jenže
ouha. Krystaly
měly i negativní
účinky a naši ča-
rodějové začali
slábnout. Někte-
ří z nás je však

nenechali na holičkách a začali pátrat po nějakém
léku. Ukázalo se, že s krystaly měl co dočinění jakýsi
Wood. Ten hledal proti zlé moci krystalů lék, ale než
se mu ho podařilo získat, tak kamsi zmizel. Šli jsme
tedy po jeho stopách a lék se nám podařilo úspěšně
připravit. Čarodějové opět nabyli své síly a za naše
služby se nám odměnili.

Celoroční bodování

1. Samara	393	16. Edík	207
2. Jonatan	385	17. Meliška	206
3. David	330	18. Tea	195
4. Kryštof	320	19. Vojta	189
5. Vosa	301	20. Julinka	177
6. Štěpán	281	21. Vašík	167
7. Kuba V.	276	22. Borůvka	161
8. Mikulda	267	23. Kubík Ne	156
9. Mety	260	24. Majda	135
10. Simča	257	25. Jósa	108
11. Máťa	232	26. Honzík	87
12. Skříťa	224	27. Mája	46
13. Sára	223	28. Jěňa	45
14. Esterka	217	29. Šimon	34
15. Týna	212		

ŠIFRY

Díl první

Jednou z možností, jak ochránit důležité zprávy před nežádoucími čtenáři, je text zašifrovat tak, aby na první pohled nedával smysl. Pro toho, komu je zpráva určena, je však zároveň důležité vědět, jak zprávu dešifrovat do původního čitelného textu. K šifrování obvykle používáme mezinárodní abecedu bez háčeků, čárek a písmene „ch“, která má 26 písmen.

Šifry můžeme rozdělit do dvou základních kategorií. První z nich jsou tzv. transpoziční šifry, jejichž princip spočívá v přeházení původních písmenek do zdánlivě nesmyslné podoby. Do druhé skupiny pak patří šifry substituční, kde jsou písmena nahrazena jinými písmeny, čísly nebo obrázky. Tyto dva základní principy jde samozřejmě kombinovat do složitějších šifer.

Příkladem transpoziční šifry je hned ta první oddílová, kterou byste měli všichni bravurně ovládat. Pro ty, kteří si jí nejsou tak jistí, je tu malé připomenutí toho, jak funguje:

Rozhodneme se například zašifrovat zprávu V LÉTĚ JSME BYLI NA TÁBOŘE. Určíme si, že text rozdělíme třeba po čtyřech písmenech a napíšeme je pod sebe na dva řádky tak, že první písmenko je na vrchním

řádku, druhé písmenko je na řádku pod ním, třetí opět na prvním řádku atd. Na zbylá místa doplníme X, abychom měli kompletní čtveřice:

VÉĚŠ EYIA ÁOEX

LTJM BLNT BŘXX

Následně přepíšeme zprávu tak, že nejdřív bude první řádek první čtveřice, za ním druhý řádek první čtveřice a následně pokračujeme znovu prvním řádkem, ale tentokrát druhé čtveřice. Nakonec uděláme mezery tam, kde se nám právě zlíbí, takže výsledná zpráva může vypadat třeba takhle:

VÉ ĚSL TJMEY IAB LNTÁ OE XBŘXX. 1,4

Označení 1,4 znamená první oddílovou šifru rozdělenou po čtyřech písmenkách. Když takovou zprávu dostaneme k dešifrování, postupujeme přesně v opačném pořadí, než když jsme šifrovali, tzn. nejprve rozdělíme text na příslušné skupiny písmenek, poté je napíšeme pod sebe na řádky a nakonec přečteme střídavě písmenko z prvního a druhého řádku. Procvičit si to můžete na následující zprávě:

PVÍ CŮKR NSHZ AVÁÍ YAAZŘ BL Nvy ERDX XŠH
AĚXX. 1,6

A kdo řekne do konce měsíce Melišce správné znění zprávy, dostane jistě nějaký ten bod do bodování.

PŘECHOD NÍZKÝCH TATER (I)

PÁTEK 22.8.2014, 8:40, HLAVNÍ NA'DR.

HUZA, TAK KONEČNĚ JEDEME!

RYCHLEK VLAKY, AŽ
VLUVÍME MÍSTO!

Jenda Sára Eliška Samara Pom Eliška Věra

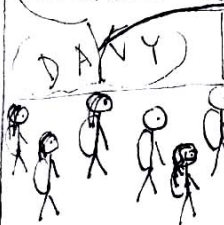
NACPALI JSME SE DO VLICKY
U ZÁCHODA ... A ČEKALI.

PROČ SE TY DVEŘE POŘAD
Z OTVÍRAJÍ?!

CESTA NA HODIN
TRVALA SKORO

RYCHLE, POSLEDNÍ
KORYTMCE ODJÍ

U, STIHLI JSME TO!

KAM DÁME BATOHY?

SEDAČKY SE VEJDOU...

MĚZAPOMENĚTE SI
VYNDAT JÍDLA, EMĚJE SE!

U A PŮL NAKONEC
TŘI.

! AUTOBUS DO
! EDI ZA PŮL MINUTY!

IRVON BEROP

POME, SPRINTUJ!!!

LIDI!
VĚNUJ
OKOLO

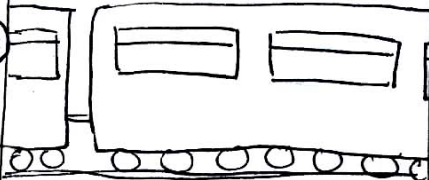

PO NĚKOLIKA HODINÁCH...

TADY PŘESTUPUJEME! PŮCHOV

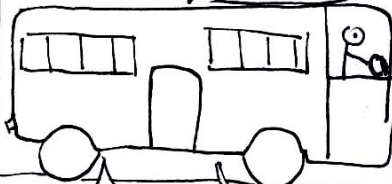
KOUKEJTE, VŽE
JEDE!

U, STIHLI JSME TO!

DNESKA MUSÍME VYSTOUPAT
ASI 300 M...

TATRY, VŽE JEDEM!

BUDEME TAM ZA
PŮL HOŮKY!

... A JAK
POVĚDÁME, KDE
VYSTOUPIT?!

Smaženice

povídka od Vosy

Ani nevím, koho to původně napadlo. Asi naši mámu, ta vždycky bývala do těchto ulítlých záležitostí velmi zapálená. Zkrátka si jednoho dne usmyslela, že se málo staráme o skřítky v našem bytě, a že bychom to měli změnit a pro naše neviditelné společníky začít něco dělat. Vybalila to, myslím, po nějakém nedělním obědě, kdy jsme celá rodina společně sklízeli ze stolu. Zatímco táta a dokonce i sestra, která je obvykle vůči těmto matčiným záchvatům péče o nadpřirozeno kritická a nevstřícná, začali souhlasně mručet a pokyvvovat hlavou, dědeček jediný dokázal prokouknout, oč se ve skutečnosti jedná. Rozčilením upustil talíř a hned jak uklidil největší střepy se vydal na dlouhou odpolední procházku, neboť mu letitá zkušenost pravila, že tento záchvat naši matinku až do večera nepustí. Jenže vše se vyvíjelo hůře, než náš stařešina předpokládal. Jeho dceru totiž nejenže nápad neomrzela do večera – tato její akce se narozdíl od jiných v naší rodině – žel – skálopevně ujala z tradice, která tím vznikla, pokračovala bez přerušení celé dva roky.

Až nyní o nápadu, se kterým přišla, dokážu hovořit bez toho, aniž bych se červenal. Zpočátku to bylo opravdu velmi trapné. Naše máti totiž po onom nedělním obědě neprosadila nic jiného, než že z kabel-

ky vytáhla ručně šitého asi patnácticentimetrového skřítky, prohlásila, že to jest onen skřítek, který se nám o celý byt stará, a všem nám neoznámila, že mu nyní budeme pravidelně dávat jíst. Než jsem se tehdy stihl optat, čím že ho budeme chodit krmit, máma sebrala z kredence plastovou misku, do níž jsem si do té doby každé ráno sypal cereálie, darovala ji novému vycpanému členu naší rodiny a aby započala tradicí, vzápětí do ní před našimi zraky nalila asi decilitr mléka. Než jsem se stihl optat, zda by mužíčkovi s vatovým žaludkem nestačily kočičí granule, kterých jsme tehdy měli od poslední slevy plný sklep, skřítky s miskou i s jejím obsahem posadila do horní poličky knihovny, aby nám zůstal všem na očích, a požádala nás, abychom ho nyní při jídle nerušili.

Ač se to na začátku zdálo téměř nemožné, stal se z tohoto napájení domácího skřítky zanedlouho rodinný zvyk. Každého večera si – a časem jsem k tomu byl donucen i já – někdo vyšetřil chvilku, aby skřítečkovi přilil do stále špinavější a ulepenější misky trochu mléka či něčeho jiného, co právě přebývalo, třeba zbytků od večeře. Ona plyšová figurka zkrátka vrostla do našich životů a stala se jejich běžnou součástí – stejně jako některé rodiny každý večer venčí psa, my jsme se vždy před spaním vydali nakrmit skřítečka. Dlužno dodat, že i naši rodiče byli v každonočním vyprazdňování misek důslední – nepamatuji se, že by někdy táta či máma zapomněli pod pláštíkem noci

jídlo z misky vylít či jinak zlikvidovat a ráno se pak veselil nad tím, jak to ten náš drobný kamarád zase hezky všechno zdlábnul. Sestra sice tvrdila, že když se jednou šla vprostřed noci napít, viděla skřítku, jak z misky opravdu pije, nicméně sestře v tomto ohledu nelze věřit ani nos mezi očima.

Dokonce i dědeček – odvěký odpůrce všech mámi-ných snah o sblížení se s duchovnem – se s šestým členem domácnosti po čase zcela přirozeně sžil a dokonce pouze s drobným reptáním „co by tomu řekla nebožka babička!“ svolil, že nám nenechá domácího pomocníčka zhynout hladem tehdy, až budeme na letní dovolené v Chorvatsku – k tomu, jak skřítkovi za naší nepřítomnosti v pravidelných dávkách doléval mléko, dokonce pořizoval fotografický záznam, jinak bychom mu asi neuvěřili. Společnými silami jsme pak také nezřídka bránili skřítečka – jemuž jsme ani po dvou letech nedali žádné jméno – před zpočátku častými útoky ze strany naší kočky. Ta o něj však brzy ztratila zájem, neboť jeho jídlo nepůsobilo nijak vábně a on sám se nehýbal a neposkytoval jí tedy žádnou zábavu. A hlavně proto, že časem přibrala tolik, že už na poslední příčku v knihovně prostě vyskočit nedokázala.

O to smutnější – a bez bázně molu prohlásit, že i pro mne – byl pak nenadálý konec našeho malého kamaráda. Všem předcházely téměř nevinné okolnosti, jež ani v nejmenším nenasvědčovaly tomu, že by ješ-

tě téhož večera mělo v naší rodině dojít k zásadnímu zvratu. Ráno se dědeček s mámou, jak už to mají ve zvyku, zase jednou zostra pohádali. Jejich hádku protestokrát zavinilo dědečkově opakované mlaskání při snídani a toho rána vyústila v jednu z dědových častých procházek, které vždy nastupoval po ostré výměně názorů s mámou a ze kterých se nikdy nevracíval dříve nežli k večeři. Jelikož oním dnem byla slunečná podzimní neděle a máma byla nadšena dědovou nepřítomností, vytáhla tátu z postele a společně se sestrou se začali všichni tři chystat na výpravu za houbami do nejbližšího lesa. Jelikož neznám hroznějších muk, než absolvovat spolu s rodinou houbařskou vycházku, vymluvil jsem se na učení a hned jak za trojicí zaklaply dveře jsem usedl k počítači.

Pokračování příště...

Pověst o Vraní skále

Jako každý rok, i letos se vydáme na naši první výpravu na Vraní skálu. Věděli jste, že o tomto místě se vypráví následující pověst?

Za zlých časů třicetileté války nosili lidé své cennosti skrýt do lesních úkrytů. Někdy se stalo, že tito lidé válečné útrapy nepřežili a cennosti pak našel někdo jiný. Takové štěstí měl o masopustu roku 1690 Vojta,

čeledín u sedláka ve vsi Černín u Zdic. Ten našel pod Vraní skálou suchý dub a v něm zarostlý klín. Poznal, že by mohlo jít o úkryt, dub porazil a v jeho dutině našel nádobu plnou peněz a šperků. Jenže mládenec se prořekl a zpráva se dostala až ke správci panství. Dovedli ho na výslech, kde se sice přiznal, že našel poklad, ale vymyslel si fintu. Uvedl, že svůj nález skryl do jiného stromu a když se pak vrátil nic již nenašel. Víc z něho nedostali. Vojta si pak pár let počkal, až se na vše zapomnělo a pak si koupil statek v Kublově.

Možná, že některé poklady jsou zde ukryté až dodnes.

Oddílová místa

Letos si budete moci vyzkoušet, jak dobře se vyznáte v místech, která s oddílem navštěvujeme. V každém čísle Pejska najdete fotku z výpravy na některé z těchto „oddílových míst“, občas to bude z fotky na první pohled jasné, jindy to zas může být nějaký záhadný chyták. Začneme však něčím jednodušším. Poznáte, odkud běží Jóna? Ano? V tom případě to řekněte Jendovi, který vám za správnou odpověď přičte nějaký ten bod do bodování. Stačí jméno vesnice, ve které se chalupa nachází.

Eliška (728 467 049)

Májka (725 807 853)

Pomeranč (720 358 010)

T.O. Vpřed pro vlastní potřebu.
tovpred.ctrnactka.cz

